

BESZÉLGETÉS KARSAY FERENCCEL

Gyarmati Gábor, építőmérnök hallgató
Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem

Jó napot kívánok! –Gyarmati Gábor elsőéves építőmérnök-hallgató vagyok. Lehetőségem nyílt arra, hogy „A geodézia története” című tantárgy lezárásaként egy hosszabb riportot készítsék Önnel. Kérem tehát, beszéljen magáról. Amint az önéletrajzában olvastam, Nyíregyházán született. Családja régóta ott élt?

- Nem mondhatnám. Igen sokfelé laktunk az országban, mivel apám vasúti mérnök volt. Különböző helyekre vezényelték, hiszen akkor az az időszak járta, amikor az ország kibővült, akkoriban csatolták vissza a Felvidéket, Erdélyt, Délvidéket, és ezeken az országrészekben nyomban a vasúti pályaépítés is elkezdődött. Minden irányban meg kellett indítani a munkát a MÁV-nak. Így került apám fiatal mérnökként Nyíregyházára, ahol én is megszülettem, de nem oda valósiak vagyunk, nem a Nyírségbe, hanem Békés megyébe, még-hozzá Békésszentandrás környékére.

A gimnáziumi éveket a debreceni református gimnáziumban töltötte. Milyen volt az élet a kollégiumban?

- Az érettségi előtti négy évet töltöttem ott. Elég mozgalmas diákélet volt az. Úgy kezdődött, hogy el kellett takarítanunk a háborús romokat. A szertárak, a könyvtárak anyagai szanaszét heverték, azokat kellett először összerakni. Azokban az időkben, amikor nem volt éppen tanítás, mindnyájan a legnagyobb igyekezettel azon voltunk, hogy minél előbb helyre álljon az a rend, ami a tanításhoz szükséges. Maga a diákélet hasonlított a mostanihoz. Jókedvünk volt, érdeklődtünk sok minden iránt. Én inkább a könyvtárakat bújtom, szépirodalmi ismereteimet is ott szereztem. De az oktatás iránt is érdeklődtem. Az ottani pedagógiában sok olyan hagyományos dologgal találkoztam, ami később is nagyon hasznos volt a számomra.

Milyen események voltak akkoriban a kollégiumban, amelyeken szívesen vett részt?

- Ott elsősorban egyházi rendezvények voltak, hiszen az iskolának a fenntartója a református egyház volt. De nagyon sok kirándulás meg sportesemény is volt, és a diákélet akkoriban mozgalmasabbnak tűnt, mint manapság. Híres volt például a debreceni református iskoláknak a kórusa. Az összes iskolából egy nagy énekkart szerveztek, hogy az új püspök ünnepélyes beiktatása alkalmából műsort adjon.

Én már korábban bekerültem az énekkarba, habár „gyengébb” volt a hangom. Nem is nagyon énekeltem, de hát egy ilyen nagy ünnepen mindenkinek énekelni kellett. Gyakorlás közben aztán többször leintette az éneket a karvezető, hogy „nem jó: valaki hamisan énekel!” Beosztotta, hogy most ez a fele énekel, utána a másik fele, és aztán ezeket is megfelelezte. Mindig a maradékban voltam. A végén hárman-négyen maradtunk. És akkor is énekeltem. „Hát ezt a hangot kerestem, már mióta! Ne gyere többet!...” — mondta. De csak az kaphatott jelest, aki énekkarba járt. Azóta csak hallgatni szeretem a zenét.

Az irodalom, ahogyan látom, Önhez mindig közel állt. Valójában mi volt az a lökés, amelynek hatására mégis a mérnöki, és éppen a földmérőmérnöki pályát választotta?

- Egyrészt a családi hagyomány, másrészt pedig az a körülmény, hogy éppen 1950-ben érettségiztem. Azokban az években az ország gyors fejlődése volt előtérben, az építés, tehát a mérnöki munka. Ez vonzott. A földmérőszakot csak később ismertem meg. Apám könyveiből ismertem ugyan már a geodéziát, tetszettek a műszerek, a számítási eljárások és az, hogy a földmérő tevékenysége nem szobai munka, hanem kint lehet az ember a szabadban. Ő maga is elvitt engem iparvágány-kitűzésre, ahol mint figuráns segédkeztem

neki. Az irodalom meg nagyon kellemes hobbinak bizonyult akkor is, meg később is.

Amikor a diplomát megkapta, hogyan döntötte el, hogy a szakma melyik ágával fog foglalkozni?

- Ezt nem egészen én döntöttem el. Már az első egyetemi év után behívtak a honvédséghez és a hadmérnöki karra kerültem, annak is a térképész-szakára, amely egyben földmérőmérnöki diplomát is adott. Tulajdonképpen másodéves koromtól már tudtam, hogy én a honvédséghez fogok kerülni térképészeti munkákra. Másrészt viszont az is igaz, hogy a térképészetnek is nagyon sok ága van, nem csak a topográfia, vagyis a terepfelmérés és a térképrajzolás, hanem a térkép sokszorosítása is, meg aztán a fotogrammetria, amely Magyarországon éppen a katonai vonalon volt először nemzetközi szinten.

Az oktatás mindig is közel állt Önhöz. Amikor Rédey professzor meghívta a Műszaki Egyetem akkori Általános Geodézia tanszékére tanársegédnek, okozott-e komoly fejtörést, hogy elfogadja-e az állást? Gondolt-e korábban arra, hogy oktatással fog foglalkozni?

- Nem gondoltam rá, bár távol sem állt tőlem. Nem az volt a nehézség, hogy a tanszékre kerültem, hanem az, hogy ott kellett hagynom azt, amibe már belejöttem. Akkor már alosztályvezető voltam. A váltáshoz az 1956-os események is hozzájárultak. Talán mégis inkább jó érzéssel töltött el, hogy részt vehetek az oktatásban ugyanott, ahol én magam is tanultam.

És az nem okozott törést, hogy az egyetemen egy teljesen más légkörbe került?

- Nem csak a légkör volt egészen más, hanem a feladat is. Nagyon hasznos volt számomra, hogy az oktatáshoz először is újra és jól meg kellett tanulni az anyagot. Ezzel kezdődött. Az ember diák korában nem tud minden részletet úgy megtanulni, hogy azt oktatni is tudná. Azon kívül nagyon sok dolog volt, amit a gyakorlat során megtapasztalhattam, amíg a Térképészeti Intézetben dolgoztam. Az ott szerzett tapasztalataimat is beleszöttem a tanítási anyagba. Számomra az idő beosztása volt a legnehezebb feladat, vagyis az, hogy úgy osszam be a rendelkezésre álló időt, hogy az óra végéig mindent elmondjak és gyakoroltassak, ami arra a foglalkozásra elő volt írva. Számomra a legnagyobb nyereséget az jelentette, hogy teljes áttekintést kaptam a geodéziai tudományról. Bárhova kerül ugyanis az ember, csak azt a részt tanulja meg jól, abba jön bele, amilyen

területen dolgozik. Ha valaki mondjuk a szintezéshez kerül, akkor azokat a dolgokat tanulja meg, amelyek ahhoz a munkakörhöz tartoznak, és nem is igen foglalkozik a tudományág más részeivel. Az egyetemen viszont mindent jól kellett tudni ahhoz, hogy oktatni tudjak. Egyetemességet jelentett a felkészülésben, a tudásban, és hozzásegített a szélesebb látókör kialakításához.

Hiába van valakinek nagy tudása, rendkívüli olvasottsága és széles látóköre, ha nem rendelkezik azzal a tehetséggel, hogy ismereteit át is tudja adni a diákoknak. Ez egy olyan többlet, amely csak nagyon kevés emberben van meg. Ön mikor jött rá, hogy rendelkezik ezzel a képességgel?

- Ahogy említettem, már középiskolás koromban is el-elmagyaráztam az anyagot a diaktársaimnak. Másodsorban az egyetemen sokat köszönhettem Rédey professzor előadásainak, aki mindig gyakorlati oldalról világította meg a tananyagot. Harmadrészt pedig annak az oktatói karnak is köszönhettem ezt, akikkel együtt dolgoztam, mert tőlük tanultam meg, hogy például a műszereket miként kell bemutatni. Ezen kívül megtanultam tőlük, hogy hogyan kell valamit elmagyarázni, mivel érdemes fűszerezni az anyagot, hogyan kell a tanultakat a diákoktól számon kérni.

Ebben az időben szerezte meg a doktori címet is. Ekkor már biztos volt benne, hogy a geodézia mellett fog maradni, hogy végképp ezzel a tudománnyal akar foglalkozni?

- Az új dolgok iránti érzékenység alapvető emberi tulajdonság. A doktori disszertációm a mesterséges holdak helymeghatározásával foglalkozott, ami akkor még teljesen gyerekcipőben járt. Az 50-es évek vége felé jártunk. Akkor lőtték fel a mesterséges holdak közül az elsőt. Nem folytak még kutatások ebben az irányban. Ez volt az első ilyen lépés Magyarországon, és büszke is vagyok rá, hogy az elsők között voltam, aki szatellita-geodéziával kezdett foglalkozni. Tehát az új iránti érdeklődés mindenképpen bennem volt. Az, hogy egész életemben a geodéziát fogom művelni, az majdnem természetes volt, hiszen ezt tanultam. Ez volt a szakmám és egyre inkább hivatásommmá vált.

A váltás mindig komoly dilemmát okoz. Ön-nél is így volt ez, amikor átkerült az Eötvös Lóránd Tudományegyetemre?

- Tulajdonképpen nem ez volt a váltás, hanem majd később, a mérnök-geodéziai gyakorlatba való bekapcsolódásom. Az ELTE-n csak meghívott előadó voltam, főállásban továbbra is a Műszaki Egyetem Általános Geodézia tanszékén maradtam. A két

tanszékvezető megállapodott abban, hogy tarthatok órákat a Tudományegyetemen is. Állásom az ELTE-n megmaradt később is, de az érdeklődésem egyre inkább a mérnök-geodézia felé fordult. A tudományunknak ez az ága akkoriban az útépités, a vasútépités, az építőipar geodéziai természetű igényeit szolgálta ki. Ez volt az az időszak, amikor sok új gyár épült, például cementgyárak, azután a százhalombattai erőmű, később a gyöngyösvisontai erőmű, meg maga a paksi atomerőmű. Vonzott, hogy olyan munkákban vegyek részt, amelyeknek az eredménye látható, kézzel fogható. Sajnos a geodéziának az a hátránya, hogy amit a terepen mérünk és irodában számolunk, az utána nem látszik. Nem érzékeli igazán a társadalom, hogy mit is csinál a geodéta. Viszont az építőiparban ki kell tűzni egy tengelyt, el kell érní, hogy megfelelő lejtése legyen egy pályának, meg kell mondani, hogy milyen mértékű egy építménynek a mozgása, esetleg azt is, hogy mi az elmozdulás oka. Vonzott, hogy ilyesfajta munkakörbe kerüljek. Ez aztán sikerült is, és valóban igen sok ilyen munkát irányítottam itthon és külföldön is.

Az volt tehát az igazi váltás, amikor az Földmérő és Talajvizsgáló Vállalathoz került. Milyen érzés volt az, amikor egy-egy nagyobb építkezésen az első lépéseket az Ön csoportja tette meg? Például a százhalombattai vagy a paksi erőműnél. Miket csinált Ön ekkor?

- Elég messze vezetne, ha most elkezdéném sorolni a szükséges geodéziai műveleteket. A lényeg az, hogy először is szükség van egy helyzetfelmérésre, hogy pillanatnyilag hogyan áll az a terület, ahol épül majd valami. Kell tehát egy felmérés, amely az előzetes tervekészítéshez szükséges. Ehhez a felméréshez, meg majd a kitűzések elvégzéséhez kell egy alappont-hálózat, vagyis az összes nagy pontosságú méréshez és kitűzéshez, esetleg a centiméteren belüli pontossághoz egy olyan vízszintes és magassági hálózatot is ki kell alakítani: állandósítani, mérni és meghatározni, amely aztán az építkezés megindulása után is a rendelkezésre áll. Ezekhez viszonyítva lehet majd például az épület alapozási helyét, a felmenő falazatokat kitűzni, a különböző gépeket, a darupályákat, a vezetékeket elhelyezni. Így lehet majd pontosan megadni például egy raktárépület mellett elhaladó sínpár helyét, hogy az éppen úgy épüljön meg, hogy a vasúti kocsinak a kirakása minden akadály nélkül elvégezhető legyen, az épületek és az esetleg hónapok múlva kiépülő vasúti pálya geometriája teljes összhangban legyen. De vezetékek összeköté-

sénél vagy különböző gépsorok csatlakozásánál is nagyon lényeges, hogy egy ilyen alappont-hálózat rendelkezésre álljon. Utána következik a kitűzési munka, amelynek során a tervezett létesítmény, akár építmény, akár gép, akár úthálózat, akár a vasúti pálya alakjelző pontjait a terepen ki kell jelölni. Ezt követi az ellenőrzés: tényleg oda építették-e meg azt a valamit, ahova kitűztük. Egyes esetekben szükséges, hogy a megépült objektumoknak a mozgását vizsgáljuk. Amikor ugyanis üzembe helyezik a létesítményt, akkor egyes elemek helyváltoztatást szenvedhetnek. Meg kell tehát állapítani, hogy a talaj ülepedése folytán, a forgalom miatt vagy más okból milyen elmozdulások, süllyedések vagy alakváltozások jöttek létre. Tulajdonképpen a geodézia a helymeghatározás, a helyre vonatkozó információk tudománya.

Milyen szakmai kihívásokkal találta szembe magát? Melyik munkája volt az Ön számára a legemlékezetesebb?

- A mérnökgeodéziának az a jellegzetessége, hogy nagyon invenciózusnak kell lenni, tehát váratlan helyzetekben is fel kell találja magát a mérnök. Gyakran adódnak akadályok, például egy villanyoszlop a mérés útjába kerül, vagy az irányba építenek egy felvonulási épületet, vagy odahordanak ideiglenesen valamilyen anyagot, és a mérnök éppen nem tud mérni emiatt, mert a másik alappont nem látszik, vagy alkalmatlanná vált a mérőpálya a hossz mérésre. Ilyen helyzetekben fel kell tehát találnia magát, és ez különösen ott játszik szerepet vagy ott igényel jó meglátásokat, ahol nagy pontosság a kívánatos. Ilyen pontosságra van szükség például az erőművek létesítésénél, hídépítésekénél, de a metróépítésnél is.

Olvastam az önéletrajzában, hogy több külföldi munkában is részt vett. Beszélne erről részletesebben?

- Egy időben külföldi vállalkozásokba is beleztek egyes építőipari vállalatok. Az az iroda, amelyiknél dolgoztam, az is több ilyen munkát vállalt, elsősorban Afrikában, de a Szovjetunió területén is. Az egyik legnagyobb munkánk a Kaszpi-tenger melletti orenburgi olajfinomítónak az építkezésénél volt. Itt elég jelentős létszámú mérő- és térképező csoportunk működött, amelynek nemzetközi vonatkozásban is meg kellett állnia a helyét. Francia és angol mérnökök tervezték és építették a létesítményt, ahol egy magyar vállalkozás is jelen volt. Nekünk kellett a geodéziai munkát végezni. Minden szempontból alkalmazkodnunk kellett az ő elképzeléseikhez, terveikhez és műszaki szokásaikhoz, úgy, hogy ne legyen

semmiféle fennakadás az építés során. Azon kívül az ottani szovjet megbízóknak az igényeit is ki kellett elégíteni. Egy másik csoportunk az Ukrajnán keresztül Magyarországra érkező gázvezeték építésénél dolgozott. Ez is egy többéves munka volt. Itt ellenőrző méréseket végeztünk, mégpedig különböző kiszolgáló, átemelő és átnyomó építményekkel kapcsolatban. Ezeken kívül Afrikában is volt néhány építkezés, amelyekben magyar vállalkozók, akkor még állami vállalatok vettek részt, s amelyeknél szintén végeztünk geodéziai munkát.

Ezek szép példái lehetnek a különböző nemzetiségű emberek együttműködésének. Ön milyen nyelveken beszél?

- Alapvetően a német nyelv, amellyel valamelyest bírok, meg az orosz. Végeredményben a napi munkához nem kellett nyelvtudás, inkább csak a tárgyalásokon való részvételek során, ahol a munkaértekezleteken a különböző, szakterületek, az elektromos-, a távközlő-, a mélyépítő-, a magasépítő csoportok összehangolták a munkájukat a következő időszakra. Itt volt szükség arra, hogy más nyelveket is tudjunk.

Szeret utazni, vagy csak a szakma kapcsán járt külföldre?

- Azért is lettem geodéta, mert így a szakmám révén sokfelé utazgathattam. Alig van része Magyarországnak, ahol meg ne fordultam volna. Maga a szakma is, meg az építőipari tevékenységek is eleve szükségessé tették, hogy sokfelé járjak az országban. Ez azzal járt, hogy munkám során azt is ki tudtam magamnak választani, hogy melyik tájon érdekesebb tüzesebben szétnézni a családdal együtt. Így aztán jártunk Borsod-Abaúj-Zemplén megyében, a borsodi részeken, de Villány környékét is nagyon szerettem, és a Pilisbe is sokat jártunk. Tatabánya környékére is kirándultunk a családdal. Külfölddel is így volt, mert voltak kapcsolataink a svédekkel, voltak az akkori Német Demokratikus Köztársaságbeliakkal, a moszkvaiakkal és Algériában is dolgoztunk. Ezeken kívül jártam Franciaországban, Olaszországban, Erdélyben, Felvidéken. Külföldi barátságokat is kötöttem.

Ha adódott szabadideje, azt mivel töltötte?

- Van egy kis telkünk a Balaton mellett, az elég lehetőséget adott némi virágültetésre, konyhakerítészkedésre. Szeretek barkácsolni is, ha marad idő. Az olvasás maga külön egy jó dolog, akár szépirodalom, akár szakirodalom. Meg itt van a számítógép, amit öreg fejjel is meg kellett ismernem egy kicsit ahhoz, hogy gyorsabban dolgozhassam.

Párhuzamosan jelennek meg publikációi is. Hogyan osztotta be az idejét, hogy ennyi minden beleférjen? Szabadidejében, ha egyáltalán volt ilyen, mivel biztosította a szellemi felfrissülést?

- Nagyon nehéz így summásan ezt megválaszolni. Először is a szellemi munkához mindig kell egy kis előtanulmány. Előtanulmányai során az ember sok mindent elolvas, sok érdekes problémával találkozik. Ilyankor kis füzetlapokra írtam föl azokat, amiket fontosnak tartottam. Tehát ezek olyanféle előtanulmányok, előolvasások, problémakeresések, amik valamilyen irányba indítanak. Nagy szerepe van ebben a szaklapok olvasásának is. Itt Magyarországon a Geodézia és Kartográfia az a lap, amelyik több különböző tárgyban is közöl cikkeket, amelyekből nagyon sokat lehet tanulni, és fel lehet ismerni a szakmánk fejlődési irányait. Észrevehető belőlük, hogy mi az, ami nincs megoldva, mi az, amit csak bonyolultan tudunk megoldani, mi az, ami nem vált be a gyakorlatban? Ezekre kell tehát figyelni. Előre kell gondolkodni, előre kell olvasni, utánanézni, utánajárni, ha van lehetősége az embernek, elmenni egy-egy külföldi konferenciára, megtudni, mások hogyan csinálják. Üzemlátogatások keretében is össze lehet gyűjteni tapasztalatokat, és ha elkészül valamilyen jelentős létesítmény, mint például nemrégiben a nagy sportcsarnok, ott is körül kell nézni. Amikor elkészült egy-egy dolog, kiértékeljük: hogy volt, mint volt, mi volt a nehéz, kellett volna-e más módszer, több ember vagy kevesebb ember, vagy mit csináltunk esetleg túl bonyolult módon. Amikor összegyűlik egy csomó tapasztalat, akkor azt már meg lehet írni. Sok szabadidőmet áldoztam arra, hogy ilyen tanulságokat összeszedjek. Volt több cikkem, amelyeket másokkal együtt írtunk, ott összedugtuk a fejünket, és felosztottuk, hogy ki melyik fejezetet fogja megírni. Majd pedig utána átolvastuk azt, amit a másik írt, és megbeszéltük, hogy ezt hosszabban, azt bővebben, ez kevésbé fontos, az inkább. Szóval kell rá az idő. A családi háttér nagyon fontos. A feleségem sose tette szavá, amikor este elvonultam olvasni. Szerencsére ez nálam összejött. A házasságom se borult fel, a gyerek is felnőtt. Össze lehetett hangolni. Ha az ember szívesen csinálja, akkor könnyebben megy, ha verejtékes a munka, nemszeretem a dolog, akkor érdekesebb abbahagyni és átmenni más területre.

Amikor eldölt, hogy Önnel készítek riportot, úgy gondoltam, első lépésként utánanézek a Magyar Geodéziai és Kartográfiai Biblio-

gráfia című könyvben, hogy riportalanyom milyen területeken fejtett ki munkásságot. Még ki se kellett nyitnom a könyvet, s máris találkoztam az Ön nevével, mivel Ön a bibliográfia egyik szerkesztője. Mi készítette arra, hogy részt vegyen ebben a munkában?

• Van a geodétáknak egy társadalmi szervezete, amelyet korábban Geodéziai és Kartográfia Egyesületnek neveztek, most pedig Magyar Földmérési, Térképészeti és Távérzékelési Társaság a neve. Ebbe bekerültem, és – nyilván korábbi munkásságom alapján – vezető szerepeket is kaptam, még főtitkár is voltam. Megismerkedtem a szövetség belső munkájával. Az egyesület egyik legfontosabb feladata az volt, hogy megjelenesse a szakmai cikkek tartalmazó és a szakmai közéletéről beszámoló Geodézia és Kartográfia című lapot, a másik pedig az lett, hogy az ebben és másutt is megjelent szakmai cikkek összegyűjtse és valamiképpen feldolgozza. Ez két olyan dolog, ami a szakterület szempontjából nagyon lényeges. A Bibliográfia cím szerint feldolgozza a szakmánkkal kapcsolatos összes megjelent könyvet, folyóiratcikket, tanulmányt, az egyetemi jegyzeteket, kutatási jelentéseket, szabványokat, rendeleteket. Ami szakmai vonatkozásban magyarul megjelent, az összegyűjtve megtalálható benne. A Bibliográfiának – időhatárok szerint összeállított – öt kötete jelent meg eddig. Az első kötet 1964-ben látott napvilágot Bendefy László tudós kolléga, szakmatörténész, geológus és mérnök kezdeményezésére. Ő az akkori egyesületben összeszedett 40-50 embert és mindenkinek kiosztotta, hogy milyen folyóiratokat, könyvtárakat, könyveket nézzen át,, Lázár deák idejéig visszamenőleg. Az összegyűjtött anyagból ő szerkesztette meg az első két kötetet, amelyek közül az első a szakmai irodalmat a kezdetektől, 1498-tól 1960-ig, a második pedig 1961-től 1970-ig tartalmazta. Bendefy nem volt még 70 éves, amikor azt kérte, hogy vegye át tőle valaki ezt a szerkesztést. Engem szemeltek ki, mivel én már korábban is gyűjtöttem az ilyen térkép-történeti, geodézia-történeti dolgokat. Felkértek, hogy vállaljam el. Így csöppentem bele. Bendefy megmutatta, hogy mit hogyan kell csinálni. Azóta már megjelent a harmadik, negyedik és ötödik kötet is. Egy-egy kötetben 6000 körüli címszó szerepel. Ezeket össze kell gyűjteni, rendszerezni kell szakok szerint, mint például alaphálózatok, szintezés, részletes felmérés, fotogrammetria, mérnökgeodézia, kartográfia. Az utolsó két kötet már CD-n jelent meg, mert nem volt pénz a kötet-

kénti 4–5 milliós nyomdaköltségre. Nem tudom, melyiket ismeri.

Mindegyiket láttam,, a nyomtatott formában és a CD-változatban megjelenteket is. Irodalmi munkásságának jegyzékét részben azokból próbáltam összeállítani, majd az interneten is megtaláltam azt a száznegyvenvalahány publikációt, amit Ön mint szerző vagy mint társszerző publikált. Ugyanott találtam meg szakmai önéletrajzát is.

• Én azt nem is láttam még az interneten. Nyilván én írtam, de nem tudom, hogy ki tette fel,, lehet, hogy a Térképtudományi tanszék.

Beszéltünk már a Bibliográfiáról. Ön szerint melyik a legfontosabb kiadvány azok közül, amelyeket szerkesztett? Önhöz melyik áll legközelebb?

• Hát ez nagyon nehéz kérdés! Szerintem a leghasznosabb a Bibliográfia, de hát amellelt írtam mérnökgeodéziai tárgyú könyveket, most meg szerkeszték egy lexikont, amelyben a legjelesebb térképészek és geodéták életrajza jelenik meg, mégpedig nemzetenként, illetve nemzetcsoportonként összeállítva. A magyarországi résszel már elkészültem, és a korai időszak is megvan, 1789-ig, a Nagy Francia Forradalom idejéig, ugyanis valamennyi nemzet fia együtt szerepelnek benne. A németországiakról készült már korábban egy összeállítás, de az még nem teljes, így még azt bővíteni kell. Tervezek még egy angolszász csoportot: angolok, amerikaiak, kanadaiak, s talán az indiaiak is együtt lesznek majd benne. Már ez is elég feladat. Két életem se lenne rá elég, hogy befejezzem, de fontos elkezdni, mert hátha lesz, aki majd folytatja.

Látom még most is igen komoly célokot tűzött ki!

• Persze, mert nem szabad feladni. Az ember célok nélkül eltunyul, szellemileg leépül. Amennyire lehet, igyekszem hasznossá tenni magamat. Életrajzokat különben is szeretek olvasni. Nem olyan, mint egy regény, hanem van valódi tényszerű alapja.

Az emberek többsége számára a nyugdíjba vonulás nagy fordulatot jelent. Önnel is így történt ez, vagy az Ön esetében ez nem is volt akkora fordulat, mivel lényegében azt folytatta, amit nyugdíjba vonulása előtt végzett?

• Megrázó fordulat nem következett be, mert nyugdíjasként is tovább oktathattam. És az is nagy szerencse volt, hogy találtam magamnak olyan munkákat is, amelyekre aktív koromban nem tudtam

időt szakítani. De tudom, hogy valakinél végzetes is lehet, ha nem talál magának elfoglaltságot feleslegesnek érzi magát a társadalom vagy a családja számára. Sose éreztem ilyet. Az életkorából adódóan nyilván nem annyira aktív már az ember és valóban ráérősebben, megfontoltabban, de szorgalmasan végzi a feladatait.

Megkérdezhetem, hogy mit tekint fő alkotásának, legfontosabb művének?

- Még nem beszéltünk tulajdonképpen a tudományos munkásságomról. Mert ez a tervezett életrajzi lexikon, meg az általam szerkesztett bibliográfia fontosak és hasznosak ugyan, de tulajdonképpen csupán egy szorgalmas gyűjtőmunka eredményei, márpedig szerintem nem annyira ez, mint inkább az újat létrehozó (tudományos) munkásság az, ami az értéket megszabja. Amikor az ember eljut egy bizonyos korig, akkor számot vet vele: mi az, amit alkotott, mit tett, ami hasznos a társadalomnak, a szakmának? Alkotott-e valami maradandót? Alkotott-e valamit, ami felkeltette a kortársai vagy felkelti majd az utódai érdeklődését, ami szellemi vagy tárgyi alkotásként megmarad utána. Az alkotás leggyakrabban közösségben jön létre, de a szellemi mag mindig az egyéné. Ebben az értelemben a geodéziában és a térképészetben a számítási és mérési módszerek kidolgozása, az alaphálózat pontjainak koordinátája és magassága, az állandósított pont vagy a kitűzött tengely, a kézirat vagy a sokszorosítható térkép az, ami számíthat ideig-óráig a megmaradásra, a marandóságra. Jó érzés az, ha ilyen alkotást, szellemi kincset tudhatunk magunkénak.

És Ön a létrehozott alkotásai közül melyiket vagy melyeket tartja leginkább maradandónak?

- Mindig érdeklődtem az új iránt és e tekintetben az első állomás tulajdonképpen a szatellita-geodéziával való találkozásom volt. Az 1960-as évek végén Kádár István kollégámmal a kiegyenlítőszámítás még fel nem tárt területein szóba jöhető dolgokkal kezdtünk foglalkozni. Abban az időben a számítógépet még alig használták nálunk a kiegyenlítéshez. Kidolgoztunk egy olyan módszert, amellyel teljesen tetszőleges előzetes koordinátákkal el lehet végezni a földi vagy kozmikus hálózatok kiegyenlítését. Ezzel jelentős számítási munkát lehet megtakarítani, mert nem szükséges a kiegyenlítéshez pontos közelítő értékeket számítani. Nem igényel fokozatos közelítéseket, és elmarad a normál-egyenlet együtthatói számításának előkészítő munkája is. Igazolásként számpéldát is közlünk műhold-észlelésekből újszerűen

számított földi hálózati pontok meghatározására. Ez a módszer ma már szerepel a főiskolai oktatásban is, szóval valóban elterjedt. Vizsgáltuk azt is, hogy hogyan és milyen fajta geodéziái hálózatokat lehet kialakítani műhold-megfigyelések alapján. Tehát hogyan kell a műholdaknak keringeni ahhoz, hogy az alapján egy stabil hálózatot lehessen a földön létrehozni. De nem csak a földön síkban lehet kialakítani háromszögekből álló hálózatokat, hanem a térben is. Erre megint egy új módszert vezettünk be: a tetrageometriát. Ezen kívül még foglalkoztunk azzal is, hogy hogyan lehet felhasználni az olyan észleléseket, amelyek nem egyidejűleg készülnek. Ugyanis a geometriai megoldás az, hogy van több műhold, azt egy adott időpillanatban lefényképezzük, s ebből meg lehet határozni a földi pontoknak a helyét. Ehhez az kell, hogy minden földi ponton egyszerre észleljük a műholdakat. Ez a legnehezebb. Az általunk kidolgozott módszer azonban aszinkron észlelések eredményeit is felhasználhatóvá teszi, vagyis ha nem sikerült azt a bizonyos azonos időpillanatot kifogni, hanem más időpillanatban, tehát ha csak minimális az idő-eltérés, arra az esetre is kidolgoztunk megoldást. Most újabban, egy más eljárással foglalkozunk, ez pedig a gráfelmélet és a kombinatorika geodéziái felhasználását tenné lehetővé. Szakmánkban eddig csak geometriai meghatározások játszottak szerepet, a gráfelméletben pedig nem feltétlenül szükséges geometriai összefüggéseket keresni, hanem kombinációkból, mérések kombinálásából és a gráfok segítségével lehet pontokat meghatározni. Mindig igyekeztünk újabb matematikai és geometriai módszereket létrehozni vagy alkalmazni, azokat a gyakorlat számára hasznosítani is. Egy másik eredményem vetülettani témájú. Alapprobléma az, hogy a Földet helyettesítő gömbfelszín síkra vetítése elkerülhetetlen torzulásokkal jár. Baranyi János kollégám azt akarta elérni, hogy a világtérképeken, amelyen az egész Föld egyetlen térképlapon jelenik meg, az egyes szárazföldek minél alakhűbben ábrázolódjának. Azaz minél inkább hasonlítsanak az olyan térképen megjelölt szárazföld-alakra, amelyek kisebb terjedelmük miatt jóval kisebb alaktorzulással szerepelnek. Az ilyen vetítéshez dolgoztam ki vetületi egyenleteket. A jobb alakhűséget azzal lehetett elérni, hogy a tengerparti részekben lett nagyobb a torzulás. Azóta a megoldást mások az óceánokra alkalmazva továbbfejlesztették, melynek következtében meg a tengerfenék domborzatábrázolása lett kedvezőbb a szárazföldek rovására.

Mindezek hozzájárultak, hogy elnyerjem a magas társadalmi kitüntetést, a Lázár-deák Emlékérmet.

E pillanatban nem tervezi, hogy valami új dologgal fog foglalkozni?

- Újabb tervem azokon kívül, amiket eddig elmondtam, nincs. De mindig jön valami. Most itt van például az egyesületünk – a Magyar Földmérési, Térképészeti és Távérzékelési Társaság – megalakulásának 50 éves évfordulója. Ebből az alkalomból terveznek egy kiadványt, amelyben közreműködésre kértek fel. Ha még bírom, csinálom. Ha nem, akkor úgyis kiderül, vagy pedig egyszer azt mondják, hogy már szenilis, már úgysem érdemes felkérni. Akkor úgy oldódik meg a probléma.

Hogyan látja a geodézia jövőjét, az egész mérnöki szakmának a közeljövőben vagy a távolabbi jövőben végbemenő változását?

- Az a véleményem, hogy geodétákra mindig szükség lesz. Kell olyan ember, aki kimegy a terepre és felméri, aki a megtervezett létesítményt kitudja, aki az új építmény vagy épület mozgását figyeli, aki tehát a terepi munkát elvégzi. Elsődlegesen hozza az információkat valamiről, ami helyhez van kötve.

A városrendezések, a telekosztások, az ingatlanok nyilvántartása körül is vannak teendői a geodétáknak. Nem érzem hát úgy, hogy ne lenne jövője a geodéziának. A tudományos vonalon is nagyon sok tennivalója van a geodétáknak, akár a műholdas geodéziát, akár a számítástechnikai oldalát nézem, rengeteg a tennivaló. Kevesen vagyunk ahhoz, hogy a nagy külföldi kutatóhelyekhez felzárkózzunk. Most csak az a kérdés, hogy ezt a geodéták fogják-e elvégezni, a társadalmi igényeket a geodéták fogják-e kielégíteni, vagy más szakmabeliek, például a programozók, a matematikusok, az informatikusok vagy a csillagászok, azok fognak-e benyomulni és elvégezni mindazt, amit eddig a geodéták csináltak?! Ha mi lépést tudunk tartani velük, akkor tudományos téren is meglesz a geodéziának a jövője. Ebből az következik, hogy az oktatásnak is ebbe az irányba kell haladnia és a fiataloknak is úgy kell felkészülnie, hogy eleget tudjon tenni ezeknek a követelményeknek és fennmaradjon a szakmánk.

Nagyon szépen köszönöm a beszélgetést! Jó egészséget kívánok a további munkához!

GONDOLATOK ÉS TAPASZTALATOK A RÉSZARÁNY FÖLDKIADÁS SORÁN KELETKEZETT OSZTATLAN KÖZÖS TULAJDON MEGSZÜNTETÉSÉNEK ELJÁRÁSÁRÓL

Bevezetés

A földhivatalokra az 1993. évi II. törvény, valamint a 63/2005.(IV. 8.) Korm. rendelet az osztatlan közös tulajdonba adott részarány-földek megosztása kapcsán újabb, jelentős feladatot rótt.

A munka nagyságrendileg a kárpótláshoz hasonlítható, azzal az eltéréssel, hogy az érintett földrészletek száma ebben az esetben ugyan kevesebb, azonban a sorsolások előkészítése és lebonyolítása is teljes egészében a földhivatalokra hárult. Mindezt a jelentős feladatnövekedést évről évre szűkülő létszámkerettel, az egyéb kötelezettségek mellett kell ellátni. Mit jelent ez egy konkrét földhivatal esetében? Milyen gyakorlati tapasztalatok szűrhetők le az eddig elvégzett munkák alapján?

A feladatok nagyságrendje

A megosztásra vonatkozó kérelmeket először 2002-ben lehetett benyújtani a földhivataloknál. Az

első feladat, a kérelmek előzetes átvizsgálása és elbírálása után az érvényes beadványok száma a Váci Körzeti Földhivatalnál közel 2300 db volt, amely közelítőleg 3350 ha termőföldre vonatkozott. Ez azt jelenti, hogy a nem kérelmező tulajdonostársakkal együtt az eljárás több mint 8000 hektárt érint, kb. 7100 tulajdonossal, amely szám a továbbiakban jelentősen már nem emelkedett. Pénzeszközök hozzárendelése híján a tényleges munkák csak 2005-ben indulhattak meg. Ekkor kapták meg a földhivatalok a szükséges anyagi forrásokat és ekkor lehetett a kormányrendelet által megszabott feltételekkel a regisztrált, földjeiket maguk művelő gazdáknak elsőbbségi kérelmeiket is benyújtani. A törvényalkotó öt évet szánt a feladatok megoldására.

A térképi alap

A Váci Körzeti Földhivatalhoz 35 település tartozik. A körzet települései által lefedett terület földrajzilag rendkívül változatos, hiszen a Duna bal partján fek-

1. ábra Jól láthatók az elkülönült művelési határok, a beerdősült táblaszél. A digitalizált művelési ágak már megváltoztak.

2. ábra Kiöregedőben lévő gyümölcsös, jól látható a sorok iránya.

vő sík vidéktől a dombokon át felhúzódik a Börzsöny hegységig. Ez a változatosság szemet gyönyörköd-tető, azonban a földmérési munkák hagyományos, kizárólag földi eljárással történő végzését rendkívül megnehezíti. A számokból kiderül, hogy az eljárásban kezelendő földrészletek az alföldi vidékekhez képest elaprózottabbak, átlagos területük 8-10 hektár. A rendelkezésre álló digitális térképek alapja jórészt 1:2880 méretarányú, sztereografikus, felújított térkép, amely aktualitásából sokat veszített, pontossága magán viseli az alap többszöri átrajzolásának nyomait. Ezen a képen némileg javít az állományokban hol kisebb, hol nagyobb területeket lefedő numerikus munkarészek pontossága. Pest megyében a külterületen 1992 óta kötelező a numerikus munkavégzés. Az azóta készített munkarészek, legnagyobb számmal a kárpótlási és részarány-kiadási munkák mind ilyen technológiával készültek. Erre a vegyes térképi alapra épülve kellett felépíteni a földmérési munkák megszervezését.

A földmérési munkák szervezése

Áttekintve az előttünk álló teendőket, látszott, hogy kizárólag hagyományos földi eljárással öt év is kevés a sorsolások előkészítésére, a keretmérésre, majd az új földrészletek kitűzésére. A FÖMI némi egyeztetés után a hivatalok rendelkezésére bocsátotta a 2005. évi digitális ortofotó állományokat. Az 1:10000-es EOV szelvényeket lefedő, 24 bites színmélységű, 50 cm-es pixel felbontású fotók igen jelentős segítséget adtak a továbbiakban. Bár az egyes képek tájékozásáról nem kaptunk adatokat, azok felhasználhatóságát „tapasztalati” úton ellenőriztük. A numerikus

munkák során bemért, a fotón jól azonosítható tereptárgyak egybevetésével területenként vizsgáltuk a kapott anyag felhasználhatóságát. De mit helyettesíthet a fotó? A hagyományos felmérést nyilván nem, viszont bőséges információ tartalma segíti a terepi munkák előkészítését. Az ortofotók felbontása és színmélysége bőven elég arra, hogy megállapíthatók a mindenképpen mérendő, bizonytalan elhatárolású terepalakulatok. A szántók, legelők beerdősülése, a földrészleteken belüli művelés, a területek művelési iránya, a használatban lévő utak elhelyezkedése és még sok egyéb információ nyerhető a légifényképek alapján. Ezek után az időigényes terepi méréseket kizárólag azon a helyeken kell elvégezni, ahol az ortofotók és a helyszíni szemlék alapján az elhatárolásokat pontosítani szükséges. Az alappontok sűrítéséhez igénybe vettük a megyei földhivatal GPS-szel ellátott mérőállomását, így az egyébként a nehezen megközelíthető helyeken, például erdőbe ékelődött táblákban vagy egyéb alappont szegény helyeken is hatékonyan tudunk dolgozni.

A sorsolások előkészítése

A sorsolások előkészítésének csak egy részét képezi a tényleges földmérési munka. Tekintélyes hányadát teszi ki az adminisztratív jellegű feladat. A kérelmek újbóli áttekintése után egyrészt a kérelmezők kiértékelése az eljárás megindításáról, a sorsolás idejéről és helyéről, tájékoztatás az eljárás során lehetséges jogorvoslatokról stb. Erre a munkafázisra külön, ezzel foglalkozó munkatársat állítottunk, aki így kézben tartja ezeket a feladatokat. Miért van erre

szükség? Mint a fentebb már leírt adatokból látszott, az eljárás nagy számú, több mint 700 db földrészletet érint. Ahhoz, hogy a sorsolásokat folyamatosan végzhessük, egyszerre, egy időben több táblával, sőt több településsel foglalkozni kell. Mivel a jogorvoslati lehetőségek miatt egy tábla kifutása az előkészítéstől a birtokba adásig több hónapot is igénybe vehet, a teljes munkafeladat határidőre való elkészítése csak így lehetséges.

Az előkészítés fontos része a mezőgazdász és a talajvédelmi szakhatóság együttes helyszíni szemléje. Ennek során határozzuk meg a megosztás irányát, amely optimális esetben megfelel mind a talajvédelmi szempontoknak, mind a fennálló művelési viszonyoknak.

A sorsolások

A sorsolásokra a földhivatalban kerül sor, állandó összetételű bizottsággal, amely egyre nagyobb gyakorlatlallal rendelkezve biztosítja a zökkenőmentes lebonyolítást.

A megjelenő kérelmezők egyrészt a rendeletben leírt tájékoztatás meghallgatása, illetve a korábban levélben már kézhez kapott tájékoztató alapján általában tisztában vannak az eljárás menetével.

Ahol a tulajdonosok mindegyike kérelmezi a megosztást, lehetséges a teljes körű egyezség. Ilyen esetben törekszünk arra, hogy ez az egyezség ténylegesen létre is jöjjön. Ennek sajnos többször is akadálya volt, hogy a kérelmezők nem mindegyike jelent meg. Ebben az esetben, ha nem született előre megkötött egyezség, sorsolásra került sor.

Hasonlóan az olyan táblákban, ahol a tulajdonosok többsége közös megegyezés alapján már sajátjaként művelte a föld egy részét, de nem mindenki kérelmezte a megosztást, sok esetben nem lehetett a művelésnek megfelelően végrehajtani a megosztást, még egyezség alapján sem.

Többször előfordult, hogy a kérelmezők a sorsolási jegyzőkönyv lezárása előtt vonták vissza kérelmüket, mivel az eljárási szabályok nem tették lehetővé a számukra megfelelő megosztást.

A sorsolások tapasztalatai

A részarány-tulajdonba kiadott földek megosztására a sajátos célú földmérési munkák keretében korábban is volt lehetőség. Azok a regisztrált termelők, akik főállású gazdálkodóként maguk művelték földjeiket, többségükben éltek ezzel a lehetőséggel. Ezt bizonyítja, hogy az összes kérelmezőhöz képest meglehetősen kis számmal érkeztek be elsőbbségi

3. ábra Egyben művelt szántó, kissé benőtt

kérelmek. Akik a törvény által biztosított eljárásban akarták földjeiket megosztatni, vagy „bent ragadtak” a tulajdonközösségben, vagy „csupán” élni kívántak az ingyenes kimérési lehetőséggel. A számok tükrében viszont látszik, hogy még ezt sem használta ki a tulajdonosok többsége, nem tudni, hogy a tájékoztatatlanság vagy az érdektelenség okán-e. Másrészt a sorsolások kapcsán az is kiderült, hogy a rendeletben rögzített szabályok betartása mellett nem minden esetben sikerült a kérelmezők érdekeinek megfelelően végrehajtani a megosztást. Az is igaz, hogy sokan csak így tudtak megszabadulni egy-egy nem kívánt tulajdonközösségből.

Összességében elmondható, hogy a részarány-földek fenti eljárás szerinti megosztása, bár nem mindenki számára teljes értékű megoldás, alapján véve segíti a tulajdonviszonyok rendezését és ezáltal az érintett területek mezőgazdasági művelését.

Halász Imre László

MAGYARORSZÁG CSATLAKOZÁSA AZ ENSZ TÉRADAT-INFRA- STRUKTÚRA KEZDEMÉNYEZÉSHEZ

2006. szeptember 28-i ülésükön a kormányzati térinformatikai adatelőállítók és felhasználók egy jelentős csoportja döntött Magyarországnak az ENSZ téradat infrastruktúra kezdeményezéshez való csatlakozásáról.

Az ENSZ 2000-ben állította fel térinformatikai munkacsoportját (UNGIWG) a mintegy 30 szako-

sított ENSZ szervezet hatékonyabb működésének elősegítésére. 2005 óta a munkacsoport társelnökei a FAO és az Élelmezésügyi Világprogram. Irányításukkal fogalmazták meg az ENSZ téradat-infrastruktúra kezdeményezést (UNSDI), amelynek megvalósítása 2007-ben kezdődik meg. Magyarország azon országok szűk csoportjába¹ tartozik, akik már 2006-ban, egyfajta pilot-időszakban csatlakozhattak a kezdeményezéshez, létrehozva az UNSDI Magyarországi koordinációs irodát.

Az ENSZ téradat-infrastruktúra budapesti irodája létesítéséről határozó értekezlet résztvevői

A lehetőséget a FÖMI és a HUNAGI által készített előterjesztés alapján, dr. Mihály Szabolcs felvezetésében a FAO Magyar Nemzeti Bizottság rendes évi ülésén 2006. szeptember 6-án megtárgyalta. Egyhangúlag támogatta a csatlakozási törekvést és annak előkészületi lépéseit, amelynek keretében 2006. szeptember 28-án kerüljön sor egy projektindító találkozóra a Földmérési és Távérzékelési Intézetben. Az eseményre a terv szerint koordinációs testületet alkotó következő kormányzati adatszolgáltatók és felhasználók illetékes vezetői kapták meg és fogadták el a FÖMI főigazgatója meghívását:

- ENSZ Térinformatikai Munkacsoport
- Gazdasági és Közlekedési Minisztérium (GKM)
- Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium Természeti Erőforrások Főosztálya, valamint a Földügyi és Térinformatikai Főosztály (FVM)
- Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium (KvVM)
- Magyar Honvédség Térképész Szolgálat (MH TÉSZ)
- Honvédelmi Minisztérium Térképészeti Kht. (Topomap)
- Országos Meteorológiai Intézet (OMSZ)
- Magyar Állami Földtani Intézet (MÁFI)
- Magyar Tudományos Akadémia Talajtani és Agrokémiai Intézet (MTA TAKI)
- Városépítési Tudományos Intézet Kht. (VÁTI)

- Nemzeti Kutatási és Technológiai Hivatal (NKTH)
 - Országos Katasztrófavédelmi Felügyelet
 - Nyugat-Magyarországi Egyetem Geoinformatikai Kar (NyME Geo)
 - Magyar Térinformatikai Társaság (HUNAGI)
- Kimentésüket kérték a FAO Magyar Nemzeti Bizottság főtitkára (FVM), valamint az UNESCO Magyar Nemzeti Bizottság főtitkára (Kulturális és Oktatási Minisztérium), akikkel másnap folytatott megbeszélést a FAO UNGIWG megbízottja, Jelle U. Hielkema.

A projekt nyitó ülésén – dr. Mihály Szabolcs levezetésében – az ENSZ Térinformatikai Munkacsoport konzulense jelenlétében nyilvános szavazás keretében jóváhagyták azt a FÖMI–HUNAGI javaslatot, hogy Magyarország csatlakozzon az ENSZ kezdeményezéshez, egyben a UNSDI Magyarországi Koor-

¹ Az első körben Európában Hollandia, Csehország, Magyarország, Ázsiában India, Afrikában Nigéria, Dél-Amerikában Brazília csatlakozott.

Az OMSZ ismertetés nyitóképe.
Kép: HUNAGI fotógyűjtemény, 2006

dinációs Iroda működésével összefüggő feladatok elvégzését koordinátori szerepkörben a HUNAGI, illetve annak főtitkára látja el a koordinációs testület támogatása mellett. A felhatalmazást a meghívott intézmények várhatóan levélben is megerősítik. Az Iroda az UNGIWG felé ad jelentést a FAO és UNESCO Magyar Nemzeti Bizottságok egyidejű tájékoztatásával. A koordinációs testület irodájának megnevezése – igazodva az ENSZ kezdeményezés formai követelményeihez – UNSDI Hungarian Coordination Office (rövidítésben: HUCO). A formai egységességet az indokolja, hogy egyedül a FAO-nak 185 tagországa van. Az Iroda helyének a HUNAGI számára az FVM épületében biztosított helyiség szolgál.

A magyar csatlakozást és a koordináció biztosításának módját több körülmény is időszérűvé teszi:

- az Európai Unió tagállami működési rendben amúgy is követelmény lesz a nemzeti téradat-infrastruktúra tervezésében és megvalósításában az ágazatközi koordináció,

- a FAO három regionális központjának egyike reményeink szerint 2007-ben Budapestre költözik,

- a FAO „GeoNetwork opensource” törekvése a szabad szoftverek használatára sok esetben költségkímélő megoldásokat tesz lehetővé,

- a FAO éppen 2006 szeptemberére készült el az UNGIWG téradat infrastruktúra megvalósítására vonatkozó stratégiai dokumentum tervezete, amelynek hozzáférhetőségéről az értekezleten értesülhettek a résztvevők és aznap estére már az érdeklődő hazai szakmai közvélemény,

- az ENSZ konzulens a budapesti nyitó értekezletről szóló jelentésében megállapítja, hogy az olyannyira szervezett, hatékony és eredményes volt, hogy mintául szolgálhat a kezdeményezéshez jövőben csatlakozó országok számára is.

Az esemény és kihatása előrevivő lehet a téradat-infrastruktúra-fejlesztés gazdasági, szociális és környezeti jelentőségének hazai kormányzati felismertetésében.

A meghívott intézmények ismertetéseit azonos tartalmi felépítés mentén, 5–10 diaképből összefoglalva adták elő. A <http://www.unsdi.hu> honlap bejegyzési eljárása már folyamatban van.

További információ:

Az értekezlet előadásanyagai: www.hunagi.hu honlap fényűjság mező

Az értekezlet emlékeztetője: <http://hunagi8.blogspot.com>

UNGIWG honlap és dokumentumok <http://www.ungiwg.org>

UNSDI honlap-oldalak: <http://www.ungiwg.org/unsdi.htm>

Holland és cseh UNSDI irodák: <http://www.unsdi.nl>, <http://www.unsdi.cz>

GEO honlap <http://earthobservations.org>

Dr. Remetey-Fülöpp Gábor

VENDEGEK, MOST ÉPP' KÍNÁBÓL

Visszatekintve az elmúlt két évre, azt is mondhatnánk, hogy felvirágozott hivatalunk külkapcsolata. Persze csak részben, mivel jelenleg ez – bár nagyon élénk, de – egyoldalú. 2004. október 6-án mintegy tucatnyi külföldi delegációt fogadtunk. A vendégek létszáma is igen változatosan alakult. Volt, aki egy szál maga érkezett Hollandiából, de fogadtunk 30 fős delegációt is Koreából, Romániából.

Legutóbb 2006. október 24-én egy 10 fős kínai csoport látogatott el hivatalunkba. A küldöttség tagjai a beijingi Ingatlan- és Építésügyi Minisztériumból, valamint más kínai nagy városok ingatlan illetve építésügyi hivatalaiból kerültek ki.

A kölcsönös bemutatkozások és köszöntések után dr. Kőszegi Gábor hivatalvezető, az előzetesen megküldött kérésnek megfelelően, rövid történeti visszatekintés után, ismertette a magyar ingatlan-nyilvántartás elvi alapjait, azok gyakorlati megvalósulását, külön részletezve a különböző eljárási, adatszolgáltatási díjtételeket. A bemutatásban nagy hangsúlyt kapott az adatszolgáltatáson belül a tulajdoni lap másolatok kiadása, s ezek hitelesítő illetve biztonsági elemei.

Ezt követően Béres Róbertné osztályvezető asszony részletesen bemutatta vendégeinknek a Budapesti Ingatlan-nyilvántartási Információs Rendszerben, vagyis a BIIIR-ben történő nyilvántartást, változásvezetést, ügyintézését, az érkeztetés-iktatástól egészen a határozat kiadmányozásáig és az irattározásig.

Ezek után, mint a földmérési osztály vezetője, tartottam tájékoztatót az ingatlan-nyilvántartási alaptérképről. Külön kérésre, részletesen kitérve a szabatos városmérési utasítás szerint készített térképeinkre, a változások vezetéséhez szükséges vázrajzok fajtáira,

Ezek után, mint a földmérési osztály vezetője, tartottam tájékoztatót az ingatlan-nyilvántartási alaptérképről. Külön kérésre, részletesen kitérve a szabatos városmérési utasítás szerint készített térképeinkre, a változások vezetéséhez szükséges vázrajzok fajtáira,

Az egységes ingatlan-nyilvántartás elismerést váltott ki látogatóinkból.

alaki és tartalmi előírásaira. Majd az analóg térképekről a digitálisra való áttérés körülményeiről, jogi és műszaki háttéréről ejtettem néhány szót, s ebből átköve ismertettük röviden a TAKARNET hálózatát, működési elveit is.

Az analóg is a digitális térkép szemléletes ütköztetése.

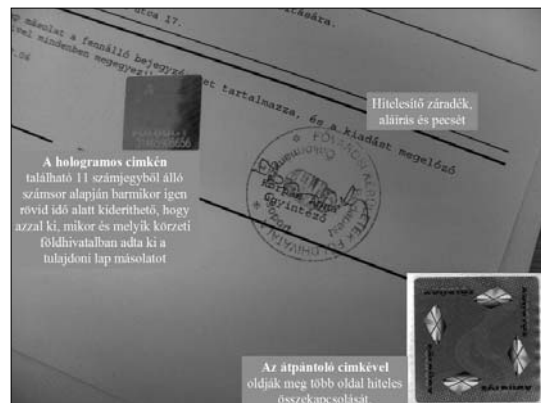
Az eszmecsere a kiváló tolmácsolásnak is köszönhetően, gördülékenyen zajlott, olyan szakemberek között, akik – a nyelvi korlátok ellenére – szakmailag kölcsönösen értik/megértik egymást.

Az előadásokat követő kérdések középpontjában a tulajdon szerzések, bejegyzések menetének minél részletesebb megismerése állt, külön kitérve a megkötött, de be nem nyújtott szerződések (ahogy mi mondanánk, „zsebszerződések”) eseteire.

Erről a találkozóról is nyugodtan elmondhatjuk, hogy nem egy „kötelező” protokolláris látogatás volt, hanem egy valódi, szakmai munkatalálkozó.

Néhány óra elteltével a búcsúzkodáskor természetesen meghívást kaptunk hozzájuk, hogy mi is tekintsük meg az általuk vezetett nyilvántartást. Mi meg persze erre udvariasan bólogatva mosolyogtunk. ... Azért nagyon jó dolog, hogy ilyen sokan érdeklődnek külföldről is a munkánk illetve a nyilvántartási rendszerünk után...

Sándor József h.v.h.
Budapesti 1.sz. Körzeti Földhivatal

A tulajdoni lap másolat hitelesítő elemei nagyon érdekelték vendégeinket.